

永

Eternitate

Sub insulele Japoniei trăiește un somn. Faptul că el se zbate și se zvârcolește în mlaștina aflată dedesubtul nostru dă totul peste cap. El se rostogolește și pământul se cutremură, apa o ia razna, timpul se crapă și se rupe.

Urăsc somnul acela.

Când s-a întâmplat, era primăvară. Florile de cireș erau ca niște nori — unii atât de roz, atât de pufoși, că te-ai fi așteptat să plouă cu zahăr din ei. Am mâncat *sakura mochi*¹ și m-a surprins că frunza era sărată. *Ojiichan*² mă hrănea cu *dango*³ ori de câte ori nu era atentă mama. Aveam unsprezece ani.

Eram cu tata la supermarket. Mama era acasă cu *ojiichan*. Aerisea saltelele, le scosese pe ferestrele mari de sus, întinzându-le pe acoperiș. Ar fi vrut s-o ajut, dar eu nu. Mă văitasem până când tata mă luase cu el să aducem mâncare pentru cină, iar ea oftase și se dăduse bătută.

Hoinăream prin magazin, pipăiam pachete ciudate, înșfăcam și îi duceam tatei dulciuri, pe care el în general nu le voia. Cu toate că veneam în Japonia cel puțin o dată pe an, tot era un fel de țară a minunilor, unde totul era bizar și în culori pestrițe. El împingea liniștit căruciorul și-mi aducea aminte de lista de cumpărături, în timp ce eu strecuram în cărucior gustări și deserturi.

— *Natto*⁴, zicea el. *Daikon*⁵ murată. *Kombu dashi*⁶.

Eu le luam înapoi, studiind imaginile, dacă nu erau printre puținele kanji⁷ pe care le știam.

— Ia ceva dulce pentru mama, mi-a spus el.

— Sigur!

¹ Desert tipic bucătăriei japoneze, prezentat într-o frunză de cireș (*sakura*).

² „Bunicul” (în japoneză, în orig.).

³ Gălușcă pregătită în stil japonez.

⁴ Preparat tradițional japonez, pe bază de boabe de soia.

⁵ Ridiche mare, cultivată în Asia de Sud-Est.

⁶ Supă tradițională japoneză, preparată din alge uscate.

⁷ Sistem ideografic din scrierea japoneză. Cuvântul denumește și oricare dintre caracterele sistemului respectiv.

Poate că încă era supărată că nu rămăsesem acasă cu ea, așa că trebuia să aleg ceva bun.

M-am hotărât să iau înghețată *mochi*. Am simțit-o rece în mână chiar când pământul a început să se zgâlțâie.

Unii oameni se opreau, alții ridicau din umeri și-și împingeau mai departe cărucioarele. Eu nu eram obișnuită cu cutremurele și am încremenit, așteptând să se termine, ca și cum pământul s-ar fi răcorit puțin. Dar cutremurul era din ce în ce mai puternic și oamenii se îndreptau spre uși, panicați, dar încă în ordine. După care au început să cadă produse de pe rafturi. Eu m-am ținut de congelator până când am auzit că mă strigă tata.

— Sunt aici! Sunt aici! am țipat.

El a țâșnit spre mine și m-a apucat de mână. Am ieșit în fugă când peste tot se făceau țândări borcane și sticle. Toată lumea se strânsese în parcare, dar acum pământul se cutremura așa de tare, că era greu să te ții pe picioare. Am căzut, iar tata s-a ghemuit lângă mine și m-a luat în brațe. S-a auzit un scârțâit ce m-a trimis cu gândul la poarta școlii mele de acasă, din Vancouver, o poartă metalică, veche, care, când atingea cimentul inegal, scotea același sunet, doar că cea de aici era versiunea ei gigantică, și atunci, dacă era vorba despre o poartă, oare ea se deschidea ori se închidea? S-a auzit un geamăt, probabil clădiri care se făceau praf, sticlă care se spărgea sau, de ce nu, poate că pământul însuși se rupea, scâncind când se întindea și se sfâșia. Tuna și fulgera sub pământ, ceva era viu acolo și se zvârcolea în centrul lui.

Am pus mâinile pe asfalt ca să mă țin sau poate ca să încerc să țin pământul și mi-am dat seama că ieșisem în fugă din magazin cu înghețata *mochi*, care acum se înmuia și se topea. *Sper că n-o deranjează pe mama*, m-am gândit.

— Mamă! am țipat și, când m-am uitat la tata, am înțeles că și el tot la ea se gândea.

Am vrut să mă ridic, dar el m-a tras înapoi.

— Așteaptă, mi-a zis. Trebuie să așteptăm.

După voce, era calm, dar brațele lui mă strângeau așa de tare, că tremurau.

Când cutremurul s-a oprit în sfârșit, au început alarmele. Însăpăimântați, oamenii făceau un vacarm din ce în ce mai mare și am luat-o la fugă spre mașini cu toții, gonind pe străzi spre casă, strângând în mână telefonul, sunând părinți și copii.

Tata a sunat acasă, ținând telefonul strâns la ureche și, cu cât îl ținea mai mult fără să spună ceva, cu atât îmi bătea inima mai tare, până când bătaia ei, pe care o auzeam în urechi, a devenit ea însăși o alarmă. A mai format un număr, apoi, încă unul.

— Unde sunt? am întrebat.

— Nu știu, mi-a spus.

Am intrat în mașină, deși nu trebuia. Erau acolo polițiști, ambulanțe și mașini de pompieri, dar tata i-a ignorat pe toți care ne făceau semn să ne oprim. Eu mă holbam pe geam și vedeam acoperișuri de case prăbușindu-se, fum înălțându-se și peste tot oameni. Unii mergeau ori alergau, alții stăteau neclintiți.

Încă aveam în mână înghețata. Se topise aproape toată în ambalaj. *Dacă o pun în congelator, o să fie bine. O să înghețe iar, îmi tot repetam în timp ce ne vedeam de drum. O să înghețe. O să fie bine. O să înghețe.*

Tata a încetinit și a scos o înjurătură. În față, drumul era blocat de mașini care stăteau bară la bară și nu se urneau. A coborât geamul și i-a făcut cu mâna unui polițist în trecere, care s-a oprit și s-a șters de transpirație

pe frunte, spunând *Până aici, până aici*. Tata și-a scos telefonul din nou, a format ceva și a așteptat, a format și a așteptat, iar eu stăteam cuminte. Oamenii coborau din mașini. Unii mergeau mai departe, alții se întorceau.

Și apoi s-a întâmplat ceva. Nu mi-am dat seama ce anume imediat, doar că se schimbase ceva într-un fel nemaivăzut, de parcă s-ar fi subțiat aerul, de parcă ar fi scăzut temperatura sau de parcă s-ar fi stins luminile, doar că nu era nimic din toate astea. Aveai senzația că lucrurile fac schimb de locuri, se mută, se rup. Și tata simțea. Și-a lăsat telefonul mai jos de ureche și toți din jurul nostru s-au oprit, ținându-se unii de alții ori ținându-se de mașini sau de ciment. La radio, brusc, s-a lăsat tăcere.

Era ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc și câteva clipe parcă am plutit cu toții, suspendați în spațiu. Îmi bubuiam urechile, după care gravitația sau impulsul s-au întors cu un vuiet, ca un val uriaș ce se sparge când ajunge pe pământ. Am fost azvârliți toți care încotro — unii în spate, alții în față, pentru că ceea ce se spărsese de noi ca un val nu era nici apă, nici vânt. Era *timp*.

După aceea cred că am leșinat, fiindcă totul era negru și, când mi-a repornit memoria, tata mă ținea în brațe, cu toate că eram prea mare pentru brațele lui, și ne aflam în zona delimitată de poliție. El urla la ei, dar ei nu-l lăseau să treacă. De la el din brațe am fixat cu privirea cerul și am observat că ceva ce nu e în regulă deloc. Norii parcă ar fi fost scuturați sau tăiați cu un cuțit gigantic. Clădirile erau învăluite în fum și, lângă ele, dărele se ridicau când mai repede, când mai încet, parcă purtate de curenți de aer diferiți.

Eram amețită, îmi era rău și mi-am îngropat fața la pieptul tatei. Respira greu și-i auzeam inima cum o luase la goană.

M-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mergem într-un loc mai sigur să așteptăm.

M-a luat de mână și a pornit așa de iute, că a trebuit să alerg ca să țin pasul. Ne strecuram printre mașini și oameni și eu stăteam cu ochii în caldarâm, căci nu voiam să văd cerul de coșmar. Am băgat de seamă că nu am nimic în mâna cealaltă: pierdusem înghețata pentru mama. Am țipat și tata s-a întors spre mine:

— Ce este?

M-am smuls din strânsoarea lui și am zbughit-o înapoi spre mașină, doar că veneau spre noi atâția oameni, toți încercând să scape, că m-am trezit prinsă printre picioare și corpuri grăbite. Tata țipa la mine, dar eu nu puteam să mă opresc și nu m-am oprit decât atunci când i-am simțit mâna înșfăcându-mă și ridicându-mă brutal.

— Ce faci? a urlat la mine.

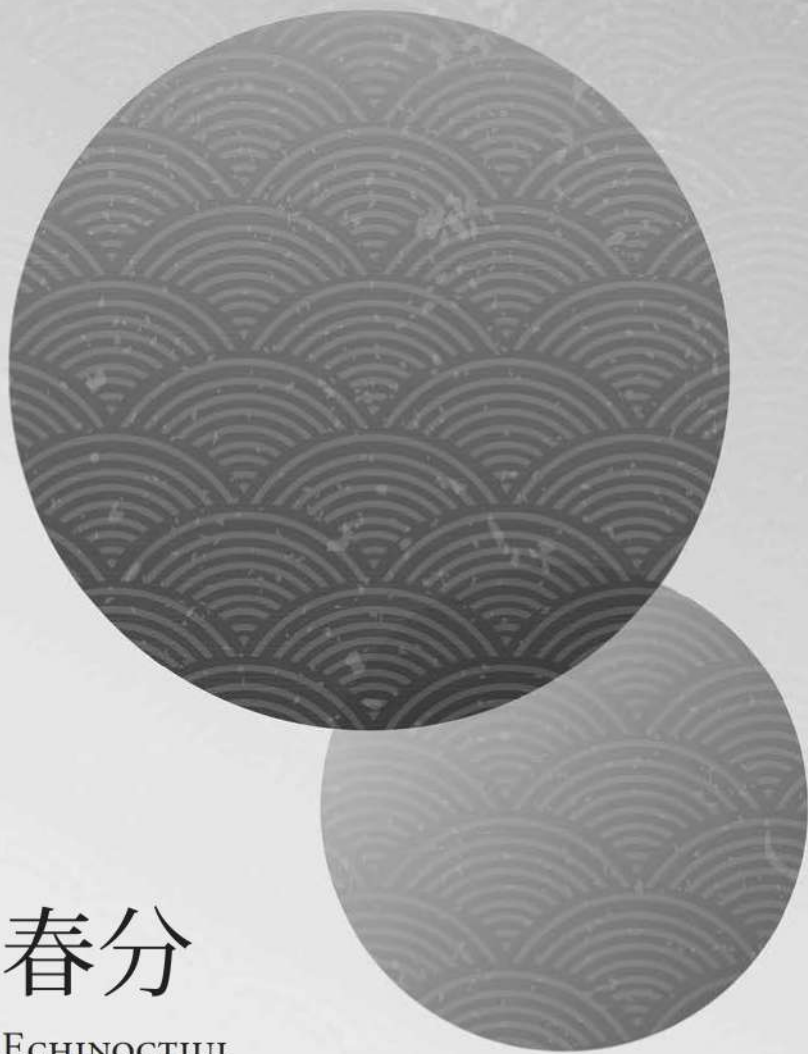
M-a zgâlțâit cu putere.

— Înghețata, i-am răspuns. E pentru mama. Am pierdut-o. E pentru ea.

Poate că de la zgâlțâitul lui am izbucnit în lacrimi și am plâns, iar el m-a strâns în brațe și apoi, fără un cuvânt, m-a luat iar de mână și ne-am întors, urcând dealul împreună cu toți ceilalți, încercând să scăpăm din ceea ce tocmai pățiserăm.

Trecuserăm printr-un cutremur. Toată lumea noastră se cutremura.

春分

ECHINOCTIUL
DE PRIMĂVARĂ

1

N-am vrut să vin la ceremonia de absolvire a liceului, dar iată-mă. Scaunul e tare, mi-e cald și mă simt incomod în uniformă, deși e abia martie și de ce au atâtea de spus atâția oameni și vorbesc atâta? Doar nu sunt așa de multe feluri în care poți spune că ar trebui să fim mândri, că ar trebui să muncim din greu, că avem viitorul în față. Nimic din toate astea nu e valabil pentru mine, dar colegilor mei de clasă le sclipesc ochii, iar chipurile lor exprimă hotărâre și fericire. Încerc să-mi folosesc și eu gura și ochii astfel încât să transmită același lucru, dar pe fața mea pare ciudat. Mă uit la Koki, care stă undeva mai departe pe rând, cu ceilalți băieți, dar și el privește drept înainte, ca toată lumea.

Încerc să mă concentrez pe tipul care e președintele elevilor și care acum vorbește. Și el are emoții — ceea ce e bizar, pentru că a fost întotdeauna genul serios, care nu-și arată emoțiile decât atunci când ia note. Mă întreb la ce universitate o să meargă și dacă o să plângă când o să ajungă acolo. Când în sfârșit termină, trebuie să ne luăm diplomele. În anul meu sunt doar două clase, iar celei în care sunt eu i se zice prima. Ne așezăm la coadă

În ordine, așteptând să urcăm pe scenă și să ne primim bucata aceea drăguță de hârtie.

Urmăresc cu privirea familiile și profesorii înșirați unii după alții. Mamele își șterg lacrimile și la fel și unii tați. Mă uit după tata cât pot eu de discret, căutându-l printre bărbații în costum negru sau bleumarin. Nu e acolo. E o plictiseală, evident, și nici eu n-aș fi vrut să vin, nici în ruptul capului. Simt că-mi ia foc inima.

Acum e rândul meu. Mă concentrez să nu cumva să cad grămadă și încerc să-mi aduc aminte cum e să mergi normal când în fundul sălii se stârnește rumoare și se vociferează. E tata, care își croiește drum și încearcă să se strecoare în rândurile din spate. Lasă capul în jos și-și cere scuze, iar oamenii îi fac loc să treacă. Se așază pe un scaun, palid, cu părul blond-cenușiu ciufulit, îmbrăcat în costum și cu o cămașă șifonată. Unii profesori întorc capul, după care se uită la mine, iar directorul își drege glasul. Îmi dau seama că am încremenit pe scenă și mă simt groaznic de stânjenită. Îmi iau diploma fără să-l privesc în ochi pe director, apoi scap și mă întorc la locul meu. Mă holbez în tavan, nu la ceilalți absolvenți, nu la tata, și mă prefac că-mi privesc viitorul strălucitor, nu că, pur și simplu, mă uit în gol.

Dar mult nu pot să mă prefac. Mă uit la ceas. Un ceas e ceva frumos. Ține timpul chiar acolo, prins la încheietura mâinii noastre, înțepenit într-un disc cât o monedă de cinci sute de yeni. Eu port ceasul mamei, întotdeauna. E urât. Metalul ca argintul e pătat la margini, iar limbile sunt groase și hotărâte când se mișcă în decursul orelor și al minutelor, marcate cu negru pe o suprafață albă. Nu m-a dezamăgit niciodată.

Mi se spune că mă uit la ceas prea des. Pe profesori îi enervează, iar eu par din topor, ca și cum m-aș plictisi

ori abia aş aştepta să se termine discuţia. Dar eu trebuie să ştiu cât e ceasul, trebuie să ştiu că el îşi vede de treabă la locul lui, că merge cum trebuie.

Acum toată lumea şi-a luat diploma, dar directorul tot perorează despre perseverenţa noastră, şi eu număr secunde pe care nimeni n-o să mi le mai dea înapoi vreodată. La mine în oraş sunt unii cărora nu le mai pasă de punctualitatea cerută de politeţe, care şi-au aruncat cât colo ceasurile de mână şi au azvârlit la coşul de gunoi ceasurile din casă, care au fixat cuptorul ori rice cooker-ul la ora 0:00. Poate că s-au săturat să tot măsoare timpul, şi tot să nu ştie niciodată dacă e corect sau nu. Sau, pur şi simplu, nu mai doresc să li se amintească de timp.

Clasa e mai mică decât era când am venit eu, acum şapte ani. Mulţi oameni s-au mutat în locuri unde nu trebuie să se gândească la timp decât atunci când se grăbesc să prindă autobuzul, când fierb un ou sau când e cazul să le spună copiilor că au depăşit ora de culcare. Câţiva au devenit obsedaţi de timp, ca mine. Ca tata.

— De ce face timpul chestia asta, Sora-chan? mă întrebă el. Cum? Şi de ce?

N-am niciun răspuns. El nici nu se aşteaptă cu adevărat să am, dar întotdeauna vrea să încerc. Nu mă întrebă niciodată de ce mă uit la ceas, pentru că ştie; el e cel care m-a învăţat că experimentele trebuie monitorizate.

Mă uit iar la Koki şi el mă priveşte pieziş. Eu dau ochii peste cap şi el îşi îndreaptă privirea în faţă, străduindu-se să nu zâmbescă. Mie nu-mi vine să zâmbesc.

L-am cunoscut pe Koki într-un „fus orar“, aşa cum ne-am obişnuit să numim acele zone, pe vremea când copiii

Îndrăzneau să se provoace unii pe alții să treacă granițele. Dar nici atunci nu îndrăzneau mulți. S-a întâmplat într-o zi, după ce am terminat cursurile, chiar înainte de vacanța de vară, când toată lumea nu mai putea de bucurie că vine vacanța. De aceea mergeam alene cu niște puști din clasă, în loc să mă duc acasă singură, cum făceam aproape tot timpul. Hoinăream pe câmpii, spre păduricea ce se întindea de-a lungul gardului despărțitor, nepăzit. Unii dintre copii ziceau că au mai fost pe acolo. Ne-am strâns într-un loc unde gardul fusese tras într-o parte, gaura fiind suficient de mare ca un copil de treisprezece ani să poată intra prin ea și să pătrundă în spații unde timpul trece mai repede.

Ne-am adunat cu toții acolo. Eu am rămas printre cei din spate, dorind să văd ce se întâmplă. Copiii de la mine din clasă erau mult mai bine-crescuți decât cei de la școala la care mersesem în Vancouver. Cei din față se tot împingeau și râdeau, dar, brusc, niciunul nu dorea să se ofere voluntar.

— Te duci să iei ceva dintr-o casă și vii înapoi! Își spuneau unii altora. Ca să vedem cum arată.

— Du-te tu!

— Nu vreau să mă întorc plin de riduri și bătrân!

— Am auzit că, dacă stai acolo o vreme, îți pierzi mințile, ca *gaijin*¹-ii care fac experimente, a adăugat o fată.

A urmat o pauză și am simțit că intenționat nu se uită nimeni direct la mine. Îmi luase foc fața.

Dar erau cu ochii pe mine, poate așteptând să le zic că niciunul dintre zvonurile respective nu e adevărat. Dar eu nu știam că nu *sunt* adevărate. Pur și simplu, eu încă nu le văzusem.

¹ „Străin” (în japoneză, în orig.).